

1

Όλοι μου έλεγαν να μην το κάνω. Όμως εγώ είμαι αυτοκαταστροφικός τύπος.

«Θα πάω», είπα στην Αλεξία. «Το έχω ανάγκη».

Με κοίταξε λοξά.

«Δεν καταλαβαίνω την εμμονή σου μ' αυτό το ταξίδι», είπε. «Μήπως θέλεις να χωρίσουμε και δεν ξέρεις πώς να μου το πεις;»

Είχε σουρουπώσει από ώρα. Ιούλιος μήνας ήταν κι είχαμε πάει μια βόλτα ως τη μαρίνα του Φλοίσβου. Αφού περπατήσαμε για λίγο πλάι στη θάλασσα, καθίσαμε στο τιμεντένιο πεζούλι της προκυμαίας. Πιο πέρα, στα σκοτεινά νερά λικνίζονταν πολυτελή κότερα. Τα φώτα της Καστέλας τρεμόπαιζαν στο βάθος.

Η Αλεξία μου κρατούσε αφηρημένη το χέρι. Φορούσε ένα κοντό λουλουδάτο φόρεμα και κομφά πέδιλα που έδεναν στον αστράγαλο με χρυσαφί λουράκι. Είχε βάψει τα νύχια των ποδιών της στο χρώμα της αναβράζουσας

βιταμίνης C. Λίγο πιο κει, παρέες νεαρών αγοριών συντροφιά με κορίτσια έπιναν μπίρες φλυαρώντας ανέμελα. Δίπλα μας, ένα ζευγάρι φιλιόταν με πάθος. Προς στιγμήν φοβήθηκα μήπως έμπαινε στο μυαλό της Αλεξίας καμιά παρόμοια ιδέα – ήμουν κάπως μεγάλος για τέτοιου είδους καμώματα μπροστά σε κοινό.

Η Αλεξία άφησε το χέρι μου κι έφαξε στην τσάντα της για τσιγάρα. Είδα το λαιμό της να ασημίζει στο φως της σελήνης. Κάποτε γέμιζα αυτόν το λαιμό με σημάδια. Όμως ο πόθος δεν κράτησε πολύ. Οι άνθρωποι ωριμάζουν, ο καθένας με τον δικό του τρόπο, κι οι πορείες τους διαφοροποιούνται. Προκύπτουν τότε ρήγματα στη σχέση, που, δυστυχώς, δεν γεφυρώνονται ποτέ.

«Άκου, δεν είναι αυτό που νομίζεις», είπα. Έτριψα νευρικά τα χέρια μου. «Δεν θέλω να χωρίσουμε», συνέχισα, «περνάμε καλά μαζί».

Αυτό ήταν αλήθεια, περνούσαμε πράγματι καλά οι δυο μας. Όμως δεν ήμουν πια ερωτευμένος μαζί της. Ούτε την ποθούσα όπως εκείνο τον παλιό, καλό πρώτο καιρό. Οπότε, τι καλά περνούσαμε μαζί;

Από την άλλη πάλη, βρισκόμασταν στη μέση του καλοκαιριού. Δεν χωρίζει κανείς κατακαλόκαιρο, σκεφτόμουν. Ωστόσο, γιατί όχι; Τι είδους ιδεοληψίες είναι αυτές; Υπάρχει κάποιο αξίωμα στο εγχειρίδιο *Περί έρωτος* του Σταντάλ που αναφέρεται στο συγκεκριμένο ζήτημα και δεν το έχω προσέξει;

Ήμουν ολοφάνερα σε σύγχυση.

Αγκάλιασα άτονα την Αλεξία. Τα ξανθά μαλλιά της χώθηκαν στη μύτη μου. Ακόμη κι αυτά μ' ενοχλούσαν πια. Τα παραμέρισα με μια απότομη κίνηση που φανέρωσε τον εκνευρισμό μου.

«Τώρα σε πειράζουν και τα μαλλιά μου», είπε εκείνη θλιμμένα.

Τελευταία είχα γίνει κάπως ευερέθιστος, είναι η αλήθεια. Καθώς δεν μπορούσα να αποφασίσω τι θα έκανα όσον αφορούσε τη σχέση μας, γινόμουν ολοένα και πιο νευρικός.

Αυτό που κυρίως όμως με βασάνιζε ήταν το ταξίδι που ήθελα να κάνω, ένα ταξίδι που επιθυμούσα να το πραγματοποιήσω μόνος – τουλάχιστον χωρίς την Αλεξία, τέλος πάντων.

Μίλησε ωστόσο η αντιφατική μου φύση.

«Γιατί δεν έρχεσαι κι εσύ μαζί μου εκεί που θα πάω;» πρότεινα μειλίχια.

Δεν το εννοούσα φυσικά. Γνώριζα άλλωστε ότι εκείνη θα αρνηθεί. Η Αλεξία εργαζόταν σε μια μεγάλη τουριστική εταιρία και δεν γινόταν να με ακολουθήσει στις περιπλανήσεις μου εν μέσω θερινής σεζόν.

«Εντάξει, θα έρθω», είπε.

Παραλίγο να πάθω εγκεφαλικό.

Προσπάθησα βέβαια να διατηρήσω την ψυχραιμία μου, φαίνεται όμως ότι εκείνη πρόσεξε την ταραχή στο πρόσωπό μου.

Μου έπιασε το χέρι. Το δικό της ήταν κρύο, παγωμένο.

«Μην ανησυχείς, αστειευόμουν», είπε. «Δεν θα πήγαινα ούτε για καφέ σ' αυτό το μέρος».

Αναστέναξα ανακουφισμένος.

«Δεν έχεις δίκιο, ο τόπος αυτός έχει τη δική του γοητεία», είπα. «Άλλωστε δεν γίνεται να γράψω το καινούργιο μου βιβλίο αν δεν μείνω εκεί μερικές μέρες. Θέλω να νιώσω την ατμόσφαιρα της περιοχής, για να μπορέσω να την αποδώσω σωστά. Η ατμόσφαιρα έχει μεγάλη σημασία σ' αυτό το μυθιστόρημα».

«Απ' όσο ξέρω, ποτέ δεν χρειάστηκε να φύγεις για να γράψεις ένα βιβλίο», είπε η Αλεξία. «Τι σ' έπιασε τώρα;»

«Τώρα ετοιμάζομαι να γράψω κάτι διαφορετικό», είπα. «Κάτι που χρειάζεται μια άλλη αντιμετώπιση».

«Μη μου πεις ότι θα γράψεις αστυνομικό μυθιστόρημα!» αναφώνησε χαρούμενη.

Ήταν φανατική αναγνώστρια των σκανδιναβικών νουάρ, κυρίως του Νέσμπο.

«Θα έχει πολλούς νεκρούς το μυθιστόρημά μου, ομολογώ», είπα. «Όμως αστυνομικό δεν το λες».

«Κρίμα!» έκανε η Αλεξία απογοητευμένη. Μετά με κοίταξε στα μάτια. «Θα λείψεις καιρό;» ρώτησε.

«Καμιά εβδομάδα, το πολύ δύο», είπα. «Ξέρεις ότι δεν αντέχω μακριά από το σπίτι μου».

«Καλά, κάνε ό,τι θέλεις», είπε εκείνη. «Μόνο πρόσεξε, γιατί, εκεί που πας, θα σε κάνουν κόσκινο τα κουούπια».

«Η τέχνη θέλει θυσίες», ανασήκωσα τους ώμους.

«Και ο ήλιος εκεί τσουρουφλίζει τα πάντα», συνέχισε να εκθειάζει τον τόπο.

«Θα πάρω αντηλιακό με υψηλό δείκτη προστασίας», είπα.

«Και η περιοχή βρωμάει σαν βούρκος», πρόσθεσε.

«Υπερβολές! Δεν πάω στα Μέθανα», είπα.

Στο μεταξύ, η τσίκνα από μια κοντινή σουβλακερί είχε αρχίσει να μου σπάει τη μύτη.

«Πάμε στο Πέραμα για ψάρι;» πρότεινα.

«Πού πέφτει το Πέραμα;» ρώτησε εκείνη. «Μην τρέχουμε πάλι στου διαόλου τη μάνα».

Την τελευταία φορά την είχα οδηγήσει σε μια ταβέρνα στο Μενίδι, όμως η Αλεξία δεν είχε δείξει να απολαμβάνει την εκδρομή μας. Φαίνεται ότι κι οι δύο περνούσαμε μια φάση ανηδονίας.

«Καλά, ξέχασε το Πέραμα», είπα. «Πάμε στο Κολωνάκι».

«Συμφωνώ απολύτως», είπε η Αλεξία και πέταξε το τσιγάρο της στη θάλασσα.

Σηκωθήκαμε, με έπιασε αγκαζέ και κατευθυνθήκαμε προς το αυτοκίνητό μου. Από τον Φλοίσβο, τον θερινό κινηματογράφο της παραλίας, έβγαινε πλήθος κόσμου που κουβέντιαζε για την ταινία κι αναζητούσε μέρος για φαγητό. Η δυνατή μουσική από τις καφετέριες με έκανε περισσότερο μισάνθρωπο από ποτέ.

Όλα με εκνεύριζαν – η Αθήνα, οι ταξιτζήδες, η κρίση,

ακόμη κι ο διαστημικός σταθμός Σογιούζ είχε αρχίσει να μ' ενοχλεί έτσι όπως συνέχιζε να γυρίζει μόνος κι έρημος στο αχανές σύμπαν. Όλα μου έφταιγαν. Το μόνο όμως που έφταιγε πραγματικά ήταν πως δεν ήμουν πια ερωτευμένος.

Ένιωθα πως περνούσα μια κενή περίοδο στη ζωή μου κι ότι χρειαζόμουν μια αλλαγή για να βγω από το τέλμα. Η αλλαγή αυτή, για να 'χει κάποιο νόημα, έπρεπε να ξεκινάει από τον ίδιο μου τον εαυτό. Είχα βαρεθεί ακόμη και τη θεματολογία των βιβλίων μου. Αυτή η ενασχόλησή μου με το Εγώ και τις περιπέτειές του με είχε πια κουράσει. Είχε φτάσει η ώρα να κάνω μια στροφή. Εκείνη τη στιγμή έστριψα στη Σκουφά και σταμάτησα στο φανάρι που ήταν κόκκινο. Έτσι, από αυτή την ανάγκη μου για αλλαγή, προήλθε και η ανάγκη μου να ασχοληθώ με το ιστορικό μυθιστόρημα. Ένιωθα πως μ' αυτόν τον τρόπο θα αποκτούσε πάλι νόημα η ζωή μου.

Μ' άλλα λόγια, είχα βρει επιτέλους κάποιο στόχο να πορεύομαι.

2

Την επομένη πέρασα από τον εκδότη μου. Ήθελα να του ζητήσω δυο τρία βιβλία, να φλυαρήσουμε για τις τελευταίες πολιτικές εξελίξεις και να τον αποχαιρετήσω πριν φύγω για το ταξίδι που σχεδίαζα. Είμαστε φίλοι με τον εκδότη, κι ομολογώ πως θα μου έλειπε η παρέα του. Ήξερα βέβαια πως θα επέστρεφα το αργότερο σε δύο εβδομάδες, μα στη σκέψη του ταξιδιού με είχε πιάσει μια ανεξήγητη μελαγχολία. Η μελαγχολία της αλλαγής ίσως; Μια νοσταλγία πριν καν φύγω;

Απώθησα τις σκέψεις αυτές όταν βρήκα τον εκδότη στο γραφείο του, βυθισμένο στην ανάγνωση μιας εφημερίδας – ήταν μια πάγια συνήθειά του να ενημερώνεται από τον καθημερινό Τύπο. Οι περισσότεροι υπάλληλοι του οίκου βρίσκονταν σε καλοκαιρινές διακοπές. Ο ήλιος έμπαινε από τα ανοιχτά παράθυρα. Το ίδιο και οι θόρυβοι του δρόμου. Παράξενο, ποτέ δεν είχα παρατηρήσει τι ωραία αίσθηση δημιουργεί ο αθηναϊκός βόμβος σε ένα χώρο γε-

μάτο βιβλία και μυρωδιά φρεσκοτυπωμένου χαρτιού.

«Καλώς τον!» αναφώνησε ο εκδότης μόλις με είδε, αφήνοντας πάνω στο γραφείο την εφημερίδα του ανοιχτή.
«Θέλεις καφέ;»

«Θέλω μερικά βιβλία», είπα. «Ετοιμάζομαι για ταξίδι. Μπορεί να λείψω κανένα μήνα – ίσως δύο».

Πάντα μου αρέσει να μεγαλοποιώ τα πράγματα.

«Αχ, τυχερό», είπε εκείνος.

Όταν, ωστόσο, του φανέρωσα τον τόπο του προορισμού μου, ο εκδότης σκυθρώπασε. Άρχισε να παίζει νευρικά ένα στυλό στα δάχτυλά του και χάιδεψε αμήχανα το πυκνό του μούσι.

Ύστερα είπε: «Είσαι σίγουρος γι' αυτό που πας να κάνεις;»

Ο πρωινός ήλιος φιλτραριζόταν μέσ' από τα φυτά με το πλούσιο φύλλωμα που είχε ο εκδότης στο μπαλκόνι. Πλάι στις μεγάλες πήλινες γλάστρες, διάσπαρτα καταγής, πετρώματα ροζ χαλαζία σπινθήριζαν στα χρώματα της ίριδας. Ο εκδότης φρόντιζε ιδιαίτερα για το καλό φενγκ σούι του οίκου.

«Ασφαλώς και είμαι σίγουρος γι' αυτό που πάω να κάνω», είπα. «Μια έρευνα για το ιστορικό μυθιστόρημα που ετοιμάζω».

«Πράγματι... το ιστορικό μυθιστόρημα πουλάει», έκανε ο εκδότης σκεφτικός. «Απ' την άλλη... δεν θέλω βέβαια να σε αποθαρρύνω, όμως, εκεί που θέλεις να πας... ξέρεις ασφαλώς τις φήμες».

«Ποιες φήμες;»

«Ότι όποιος μπαίνει σ' αυτή την πόλη δεν βγαίνει ξανά».

«Ποτέ δεν άκουσα τέτοιες φήμες», είπα.

«Επειδή ποτέ κανείς δεν βγήκε από κει μέσα για να τις διασπείρει», γέλασε ο εκδότης ακουμπώντας πίσω στην καρέκλα του.

«Εκδότα, πάντα ήσουν τολμηρός χαρακτήρας», είπα παίρνοντας ένα σταφιδιασμένο δαμάσκηνο από ένα μπολ με αποξηραμένα φρούτα – ο εκδότης μου είναι της υγιεινής διατροφής. «Θυμήσου τότε που ταξίδευες στα πέρατα του κόσμου με τα πλοία».

Ο εκδότης είχε υπάρξει ναυτικός πριν ασχοληθεί με τα βιβλία. Ανασήκωσε τους ώμους.

«Άλλες εποχές», είπε.

Τον κοίταξα έντονα στα μάτια.

«Έλα μαζί μου σ' αυτό το ταξίδι», είπα. «Αν είναι όπως τα περιγράφεις, θα ζήσουμε μια ωραία περιπέτεια, άξια να την αφηγούμαστε κάποτε στα εγγόνια μας».

«Έχεις τρελαθεί;» αναφώνησε ο εκδότης. «Παιδί μου, το μέρος αυτό που θέλεις να πας ανήκει στις 49 Πύλες του Ζόφου. Είναι ένα πέρασμα για τις χθόνιες δυνάμεις. Μια λιμνοθάλασσα σκοτεινών ψυχών!»

Πάντα υπερβολικός ο εκδότης.

«Δεν τα πιστεύω εγώ αυτά», είπα σθεναρά. «Είμαι αριστοτελική ψυχή».

Ο εκδότης κάγχασε – είναι, βλέπετε, οπαδός του

Πλάτωνα. Μετά άρχισε να ψάχνει κάτι μέσα στα συρτάρια του γραφείου του. Ανέσυρε μια φωτογραφική μηχανή. Ήταν μια Λάικα του περασμένου αιώνα.

«Κάτσε να σου βγάλω μια δυο πόζες», είπε με επαγγελματικό ύφος. «Θέλω να έχω υλικό από την τελευταία σου εμφάνιση στον κόσμο πριν αρχίσουν να πλακώνουν οι δημοσιογράφοι».

Αυτό μου έδωσε μια ιδέα.

«Εκδότα μου», είπα ενθουσιασμένος με την ιδέα μου, «τι θα έλεγες να εξαφανιζόμουν για λίγο από τον κόσμο κι εσύ να έβγαζες τη βρώμα ότι έπεσα στο βωμό του καθήκοντος, κάνοντας έρευνα για το καινούργιο μυθιστόρημα που γράφω; Δεν θα ανέβουν έτσι οι πωλήσεις των βιβλίων μου;»

Άστραψαν τα μάτια του εκδότη.

«Καταπληκτική ιδέα!» αναφώνησε. «Πάντα έλεγα ότι είσαι ένας συγγραφέας με όραμα. Εξαφανίσου εσύ κι εγώ θα φροντίσω να κάνουμε τρελές πωλήσεις».

Να που το ταξίδι μου αποκτούσε, επιτέλους, μια ενδιαφέρουσα προοπτική. Δάγκωσα το ξερό δαμάσκηνο, πήρα τα βιβλία που ήθελα κι αποχαιρέτησα τον εκδότη. Εκείνος βυθίστηκε πάλι στην ανάγνωση της εφημερίδας του. Έκλεισα πίσω μου μαλακά την πόρτα και βγήκα στο δρόμο.

Ο καλοκαιρινός ήλιος μεσουρανούσε στον αθηναϊκό ουρανό. Προσπάθησα να βρω σκιά κάτω από τα ψηλά κτίρια. Από τον γειτονικό φούρνο έβγαине μυρωδιά ζεστής

μπουγάτσας. Ένας υπαίθριος πωλητής διαλαλούσε την πραμάτεια του – λεπτά μεταλλικά κοντάρια για σέλφι φωτογραφίες. Περπατούσα ανυπομονώντας να φτιάξω τη βαλίτσα μου, κι ας μην πήγαινα ακριβώς για διακοπές.

Βέβαια, δεν κρύβω πως τα λόγια του εκδότη με ανησύχησαν κάπως, μα δεν θα άφηνα να εμποδίσουν τα σχέδιά μου. Κατάφεραν πάντως να χαλάσουν τη γεύση του δαμάσκηνου στο στόμα μου.

Με τα βιβλία που είχα πάρει από τον εκδότη υπό μάλης προχωρούσα αφηρημένος στην Πανεπιστημίου. Από τα ανοιχτά διώροφα κόκκινα λεωφορεία με κοιτούσαν σαν αξιοθέατο οι τουρίστες. Η αλήθεια είναι ότι δεν είχαν απομείνει πολλοί Έλληνες στην Αθήνα, οι περισσότεροι είχαν αποδράσει στα νησιά.

Στο ύψος της Βιβλιοθήκης με σταμάτησε μια τσιγγάνα.

«Να σε πω τη μοίρα σου, παλικάρι;»

Παλικάρι! Η προσφώνηση αυτή με έκανε ευάλωτο στις προκλήσεις.

Κοίταξα γύρω μου προσεκτικά. Δεν ήθελα να με δει κανένας γνωστός να υφίσταμαι χειρομαντεία – και μάλιστα έξω από τη Βιβλιοθήκη.

«Πάμε πιο κει, στη σκιά», παρέσυρα τη μάντισσα σε μια σκοτεινή στοά.

Ο χώρος μύριζε κλειστά καταστήματα και υγρασία. Από τα υπόγεια ανέβαινε μια δροσιά τάφου.

Η τσιγγάνα πάλι, σε αντίθεση με τη νεκρική ατμόσφαιρα, φορούσε ένα πολύχρωμο φουστάνι, χρυσά χαϊμαλιά και πλαστικές σαγιονάρες. Κοντόχοντρη αλλά αεικίνητη. Ελαφρώς μεσόκοπη.

«Πόσα θες;» τη ρώτησα.

Εκείνη με έκοψε από πάνω ως κάτω.

«Δέκα ευρώ», είπε.

«Ξέχνα το», έκανα να φύγω.

«Πέντε», είπε ευθύς.

Πάντα μ' άρεσαν τα παζάρια.

Της έτεινα το χέρι.

Εκείνη πήρε την παλάμη μου μέσα στη δική της. Άρχισε να μελετάει βαθυστόχαστα τις γραμμές.

«Τρεις φορές αγάπησες», είπε ύστερα από σκέψη. «Και τρεις φορές σε άφησαν».

«Έτσι είναι η αγάπη», είπα ρεμβαστικά. «Ευτυχία και οδύνη».

Η τσιγγάνα αγνόησε τη βαθυστόχαστη παρατήρησή μου.

«Έχεις ένα παιδί, μια κόρη», είπε.

Εντάξει, κάθε πρωτοετής φοιτητής της χειρομαντικής μπορεί να το βρει αυτό. Είναι η κάθετη γραμμή που κόβει το μονοπάτι του έρωτα.

«Έχω πράγματι μια κόρη», παραδέχτηκα.

Συνέχισε να μελετάει την παλάμη μου.

«Είσαι γραφιάς», είπε κατόπιν.

Όντως, η παλάμη μου δεν έχει το αργασμένο δέρμα ενός χειρώνακτα.

«Είμαι συγγραφέας», ομολόγησα με κάποια κρυφή έπαρση.

Εκείνη το αγνόησε παντελώς. Ύστερα έδειξε κάτι στο χέρι μου.

«Έχεις το Σταυρό του Σολομώντα!» αναφώνησε. «Μεγάλη τύχη».

«Λεφτά θα βγάλω;» ρώτησα.

Οι μετοχές μου στο χρηματιστήριο είχαν γίνει κουρελόχαρτα.

Με κοίταξε στα μάτια. Ύστερα προσηλώθηκε στον καρπό μου – μέτρησε τα βραχιόλια.

«Λεφτά βλέπω», είπε. «Αλλά βλέπω και πείνα».

Η πείνα είναι μια έννοια σχετική. Μιλάμε για την πείνα εκείνου που κάνει δίαιτα ή για την πείνα που έζησε ο ήρωας του Κνουτ Χάμσουν;

Μελέτησε έπειτα το όρος της Αφροδίτης.

«Πολλές γυναίκες βλέπω, παλικάρι μου!»

«Κάποτε», είπα. «Όχι πια».

«Δεν σε πήραν και τα χρόνια», είπε η τσιγγάνα κοιτώντας με εξεταστικά.

Δεν θα ενέδιδα άλλο στις φιλοφρονήσεις της.

«Κανένα ταξίδι βλέπεις;» ρώτησα.

Έσκυψε ξανά πάνω από την παλάμη μου. Καθάρισε τη φωνή της.

«Βλέπω ένα μεγάλο ταξίδι που είναι μικρό», αποκρίθηκε τέλος σιβυλλικά.

«Τι σημαίνει πάλι αυτό;» ρώτησα.

Εκείνη έφερε την παλάμη μου πιο κοντά στα μάτια της.

«Είναι παράξενο αυτό που βλέπω», μουρμούρισε. «Σαν να περνάς μεγάλο χαντάκι. Κι ύστερα, ξαφνικά, φαίνεται να χάνεσαι...»

«Πεθαίνω;» ρώτησα.

«Σαν να πεθαίνεις, μα όχι ακριβώς. Βρίσκεσαι ανάμεσα σε μνήματα, γύρω σου πολλοί νεκροί, αίμα ποτάμι...»

«Πάντα μου άρεσαν τα κοιμητήρια», είπα έχοντας στο νου το Α΄ Νεκροταφείο Αθηνών που θύμιζε ανοιχτό μουσείο τέχνης. Βέβαια είχα αρχίσει να ανησυχώ με τα λόγια της.

Η τσιγγάνα έριξε μια γρήγορη ματιά και στο άλλο μου χέρι. Στο τέλος είπε:

«Πρόσεξε μην ακολουθήσεις την έξοδο».

«Τι εννοείς; Ποια έξοδο;» ρώτησα. «Του μετρό; Θα συναντήσω ελεγκτές;»

«Δεν μπορώ να σου πω άλλα», είπε εκείνη κι άπλωσε το χέρι της για το μπαξίσι.

Της έδωσα τα πέντε ευρώ.

«Θα μου δώσεις κι ένα τσιγάρο, αφεντικό;» είπε.

«Δεν έχω μαζί μου», ανασήκωσα τους ώμους. «Προσπαθώ να το κόψω».

Η τσιγγάνα με κοίταξε με βδελυγμία, έχωσε το χαρτονόμισμα στο μπούστο της και μου γύρισε την πλάτη τραβώντας το δρόμο της.

Την είδα να χάνεται στη λιακάδα της Πανεπιστημίου, φανταχτερή σαν ουράνιο τόξο, κι εγώ απέμεινα στην είσοδο της σκοτεινής στοάς να στοχάζομαι τα λόγια της και τον δικό μου δρόμο.